

Управління культури Полтавської
обласної державної адміністрації

Обласна бібліотека для юнацтва ім. Олесея Гончара

"Феномен жіночої прози"

Бібліографічний покажчик

ВИП. 2

ББК 83.3(4Укр)6
Ф-42

Укладач: *Пошибайло Ольга Василівна*

"Феномен жіночої прози" : біобібліогр. покажч. / укл. О. В. Пошибайло. – Полтава, 2014 . – Вип. 2. – 34 с.

Активним учасником літературного процесу в Україні стала "жіноча проза" – явище, безперечно, помітне і значне. Жіноча література розширила кордони прози, із властивою жіночому темпераменту емоційністю заговорила про такі речі, як світосприйняття суспільного життя. Сучасна українська "жіноча проза" – це не просто твори, написані жінками, це особливий погляд на світ і людей.

Про талановитих жінок-прозаїків, які яскраво заявили про себе в сучасній українській літературі і продовжує розповідати другий випуск покажчика. Їхня творчість мала широкий читацький резонанс та викликала значний інтерес літературознавців, критиків, широкої аудиторії читачів.

Головна мета покажчика – створення інформаційного простору для читачів, яких цікавить енергійний, багатоаспектний і різножанровий розвиток "жіночої прози" на фоні кризи національної та культурної ідентичності, формування стійкого особистісного інтересу до сучасної української літератури.

У покажчику подана література, яка використовувалася при підготовці видання.

З М І С Т

Передмова.....	4
Розділ I. Гранецька Вікторія.....	6
Розділ II. Гуменюк Надія.....	7
Розділ III. Белімова Тетяна.....	10
Розділ IV. Денисенко Лариса.....	13
Розділ V. Іванцова Міла.....	15
Розділ VI. Талан Світлана.....	19
Розділ VII. Ткачівська Марія.....	24
Розділ VIII. Троян Марина.....	27
Розділ IX. Шевченко Наталка.....	29
Цитати.....	31

ПЕРЕДМОВА

Всі критичні статті починаються по-різному... крім тих, що присвячені жіночій літературі. Останні, як правило, відкриваються роздумами, чи гідно ділити літературу за статевою ознакою, чи існує взагалі горезвісна жіноча проза. Дослідники ретельно оглядають її, "пробують на зуб" - а раптом це щось на зразок циганського золота, яким жваво торгують на ринку смуглолиці красуні, обманюючи простаків?

В даний час немає чіткого, усіма прийнятого визначення жіночої прози, тоді як сама жіноча проза існує і непогано себе почуває.

Жіноча проза - це твори, що описують світ очима жінки. А світ, як відомо, багатий на сюжети. Трапитися може всяке. "Жіночі" автори завжди працюють на стику жанрів, наприклад, історичний і любовний роман, містичний і любовний, філософський реалізм, іронічний детектив та інш.

Сюжети можуть бути досить різноманітні. Наприклад, хвацько закручені пригоди героїні-одиначки (Джеймс Бонд в жіночому вигляді). Або - інша крайність - побутові історії, які можуть статися в будь-якому будинку. Змістом переважної більшості творів жіночої прози є любовні переживання їх героїнь або ж переживання через їхню відсутність.

Цікаво, що на відміну від так званих "чоловічих" романів, автори жіночої прози не прагнуть глобально перекроїти довкілля - вони працюють над метаморфозами героїв. Зрозуміло, це - тільки схема, і вона може бути розфарбована додатковими фарбами і обвішана додатковими деталями.

Як це не парадоксально звучить, сюжет в жіночій прозі - не головне. Головне - як сприймають те, що трапилося у героїв, які уроки витягають і яка авторська позиція.

Жіноча проза (навіть у вигляді іронічного детективу) являє собою дослідження сучасного життя. Причому увага звертається більше не на глобальні катаклізми, а на душу конкретної - "маленької" - людини. Однак в жіночій прозі героїні рідко є саме "художнім втіленням" (погляд зовні). Вони цілком земні жінки, з плоті і крові (погляд зсередини) і за велінням часу далеко не слабкі істоти. Іноді, правда, беруть на себе більше того, з чим можуть впоратися, але це інша розмова.

Авторів жіночої прози цікавить саме гендерні ролі героїнь - її стратегія поведінки і взаємовідношення з навколишнім світом. Домінанти внутрішнього світу героїв розкриваються через: вчинки, переживання, мову, портрети. Автор, малюючи персонаж, більш ніж в інших жанрах, звертає увагу на зовнішність - жести, міміку, інтонації, позу, одяг, зачіску, косметику та інше.

Головна ідея жіночої прози - герой досягає щастя за рахунок вибудовування потрібних комунікацій з оточуючими. Філософія приблизно

така: людське щастя починається з малого. Успішність героїні залежить від її здатності вибудувати відносини з партнером (завести/зберегти сім'ю).

По суті, вся література в основі своїй - це туга за золотими часами, які пройшли. Але якщо в "чоловічій" прозі автор може тужити за утопією громадською, то в жіночій - тільки за духовною.

До речі, це дуже характерно для жінок - рідко хто з нас живе щасливо в сьогоденні, більше мріють про майбутнє або марять за минулим. Стосовно пошуків любові - мрія про принца затуляє тих, хто близько. А коли мрія не реалізується, то "упущена зустріч стає скалкою в серці". Почуття, почуття - тільки вони й культивуються в жіночій прозі.

В літературі XXI століття вже не зустрінеш розгорнутих, найдокладніших описів художнього простору, так поширених в літературі XVIII, XIX і навіть XX ст. В цьому плані жіноча проза стоїть дещо осібно - для неї як і раніше важливі подробиці, в т. ч. і в зображенні місць дії. Взагалі, велика кількість подробиць, побачених жіночим поглядом, стає ознакою гендерної поетики.

Жіноча проза - факт далеко не безперечний. Існує безліч думок з приводу того, чи мають право тексти, написані жінками, виділятися в самостійну область словесності.

Посилення позицій жіночої прози прямо пов'язане з фемінізмом. В даний час відбувається бурхливий розвиток жіночої прози, доказ - неухильне зростання тиражів авторів-жінок.

Жіноча проза існує на стику жанрів - реалізму, пригод, містики, історичного роману та ін.

ГРАНЕЦЬКА ВІКТОРІЯ

Вікторія Леонідівна Гранецька народилася 24 березня 1981 року в селі Юрівка Козятинського району Вінницької області в родині поляка та українки. В дитинстві писала вірші, казки, оповідання, публікувалась у районній газеті "Вісник Козятинщини". У 2003 році здобула фах практичного психолога у Вінницькому державному педагогічному університеті ім. М. Коцюбинського. Протягом наступних 7 років змінила безліч професій та місць проживання – працювала офіціанткою, рекламним агентом, продавала косметику, доглядала за маленькими дітьми, була консультантом у музичному магазині, коректором в газеті для російськомовних емігрантів Каліфорнії та Філадельфії, журналістом, редактором рубрики "Культура" в місцевому ЗМІ, а також літературним редактором в одному із глянцевих журналів.

З 2010 року працює помічником президента у вінницькій фірмі, пише прозові твори, захоплюється фотографією. Мешкає у Вінниці. Проте ніколи не робила спроб опублікувати щось зі свого доробку.

Упродовж наступних двох років займалася журналістикою, соціально-культурними проектами ("100 книжок для сільських бібліотек", "Сучасне Епатажне Креативне Слово", "Письменницькі спогади"), мала кілька публікацій у жанрі малої прози (есеї "Симфонія № 38" у складі альманаху "Експрес Молодість", новела "Закохане місто" на шпальтах "Літературної України"), двічі побувала в складі журі конкурсу "Коронація слова".

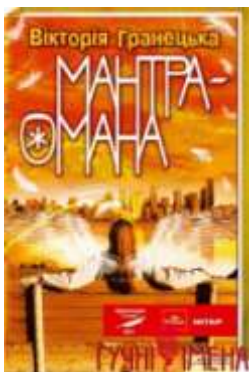
Відзнаки:

у 2011 році за роман "Мантра-омана" отримала першу премію літературного конкурсу "Коронація слова" в номінації "Роман", який видало видавництво "Клуб Сімейного Дозвілля";

у 2013 році роман "Тіло" потрапив у десятку фіналістів Міжнародної премії ім. О. Ульяненка та увійшов до шортлиста Всеукраїнського рейтингу "Книжка року 2013" у номінації "Красне письменство", яка вийшла також у видавництві "Клуб Сімейного Дозвілля".

"Мантра-омана"

Чому зовні благополучна молода жінка стрибає з даху багатоповерхівки? Чого бракує стервозній білявці Єві, яка має увесь потрібний набір зовні успішного життя – квартиру, машину, брендові лахи, грошовитого коханця, з якого полюбляє "пити кров"? До того ж Єва (скорочення від Євпраксія) не має суїцидальних нахилів. Вона до останнього хапається за життя – приймає крижаний душ, п'є літрами каву, тиняється нічними забігайлівками... Одним словом, робить усе, щоб НЕ ЗАСНУТИ. Адже у снах до неї приходять Ловець Снів. І це він вмовляє її стрибнути з даху, штовхає до краю прірви. Це він вимовляє слова, через які Єва

зрештою стрибає ... *"Вона не втрималася, вона не вижила, вона... не померла!"* – багатообіцяюче інтригує анотація до книги. І це справді так. Бо Єва не вижила й не померла, якщо розуміти смерть як кінець усього – насамперед кінець існування людської душі. Що ховається за лаштунками минулого героїні? Звідки узявся її дивний хист – робити себе якомога нещаснішою?..

"Певно, в кожного з нас є отакі власні острівці-дахи, де нас терпляче очікує законсервоване у гіркій настоянці часу почуття провини. І кожен з нас приречений вибиратися на свої дахи знову і знову, байдуже, хоче він того чи ні".

Про любов і ненависть, примарну провину і цілком реальну спокуту, про жорстокість і зраду, про світ, у якому гроші давно замінили моральність і сумління – це про блискучий дебютний роман Вікторії Гранецької "Мантра-омана".

Список літератури

Багацька Л. Мало не дурдом / Л. Багацька // Україна молода. – 2011. – 8 черв. – С. 12 ; Слово Просвіти. – 2011. – 9-15 черв. (ч. 23). – С. 16.

Гранецька Вікторія [Електронний ресурс] // Вікіпедія : вільна енциклопедія : [веб-сайт]. – Електрон. дані. – Режим доступу : <http://uk.wikipedia.org/wiki>.

Гранецька Вікторія. Мантра-омана : роман / Вікторія Гранецька. - Харків : Клуб Сімейного Дозвілля, 2011. – 240 с. : тв. - (Коронація слова –2011).

Гранецька Вікторія. Тіло [Текст] : роман / Вікторія Гранецька. – Х. Белгород : Клуб Семейного Досуга, 2013. – 320 с.

Мантра-омана. Вікторія Гранецька [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://granetsta.net.ua>.

Родик К. Коронація трендів : [конкурс романів дістався мейнстріму] / К. Родик // Україна молода. – 2011. – 2 листоп. – С. 13.

Родик К. Підручник "Ден Браун" та його українські конспекти / К. Родик // Україна молода. – 2014. – 16 жовт. – С. 13.

ГУМЕНЮК НАДІЯ

Надія Павлівна Гуменюк народилася 2 січня 1950 року в селі Онацьківці Полянського району Хмельницької області. Поетеса, прозаїк, публіцист. Закінчила Хмельницьке педагогічне училище (1970), факультет журналістики Львівського Державного університету імені Івана Франка (1977).

Журналістську діяльність розпочала 1973 року в редакції Каланчацької районної газети на Херсонщині. Працювала кореспондентом Рівненського обласного радіо (1975–1980), завідувачкою відділу Луцької районної газети (1980–1985), редактором радіогазети Луцького шовкового комбінату (1987–1990), заступником головного редактора луцької міської газети "Народна

трибуна" (1990–1995). З 1996 року – редактор відділу культури Волинської обласної газети "Віче". Надія Гуменюк є членом Національної спілки журналістів України (з 1977), членом Національної спілки письменників України (з 1995). Дружина відомого волинського письменника Володимира Лиса.

Вперше публікуватися почала у десятирічному віці у всеукраїнській газеті для школярів "Зірка". У 1965 році стала переможцем літературного конкурсу на честь ювілею цього видання і була нагороджена двомісячною путівкою у Міжнародний дитячий табір "Артек". У 1972 році відбувся дебют у журналі "Радянська жінка", з благословіння Любові Забашти. Далі – публікації у журналах "Україна", "Жовтень", "Прапор", колективних збірниках. У 1992 році у видавництві "Каменярь" побачила світ перша збірка поезій Надії Гуменюк "Країна світла". У видавництві "Надстир'я" у 1994 році вийшла збірка поезій "Каріатида", а в 2000 році – "Однокрил".

Поезії Надії Гуменюк властиві громадянське звучання, філософське осмислення світу, щирість, вся вона пронизана ліричним струменем, що балансує десь на межі жорстокої дійсності і пошуку ідеалу, земного і небесного, скороминущого і вічного.

Надія Гуменюк також є автором книжок для дітей. Видавництво "Надстир'я" видало її дуже популярні серед дітей книжки "Чапики–Чалапики" (1990), "Веселка для Веселика" (2001), "Де гуляє крокотам" (2003), "Казка про козака Ярка і Яринку-Живинку" (2004), "Котилася писанка" (2004), а тернопільське видавництво "Підручники і посібники" – "Святвечір" (2003) та інші.

Книжка "Веселка для Веселика" була представлена в Києві на книжковій виставці у Національній спілці письменників України як одне з найкращих видань для дітей у 2001 році.

Відзнаки :

- Нагороджена Почесним Знаком Національної спілки журналістів України;
- книжка "Де гуляє крокотам" отримала диплом в номінації "Література для дітей" на Першому книжковому форумі, що проходив у Тернополі у 2003 році;
- лауреат літературно-мистецької премії імені А. Кримського;
- лауреат літературної премії імені родини Косачів;
- лауреат літературної премії імені Віктора Близнеця "Звук павутиння";
- дипломант конкурсу "Коронація слова – 2011" за твір "Янгол у сірому";
- Постановою Кабінетом Міністрів України присуджена Премія імені Лесі Українки за літературно-мистецькі твори для дітей та юнацтва 2013 року;
- володар спеціальної відзнаки в номінації "Твори для дітей" від Всеукраїнського фонду "Обдаровані діти – майбутнє" за твір "Родення, або подорож за веселку";
- нагороджена спеціальною відзнакою за кращий твір про маму від порталу "Жінка Українка" літературного конкурсу "Коронація слова–2014" за твір " Енна. Дорога до себе".

"Янгол у сірому"

Криниця з дерев'яним зрубом, журавлем над нею і обов'язково кущ калини поруч. Воді завжди приписували магичні властивості, відчуття і пам'ять. Безліч науковців і магів вірять, що вода здатна набагато більше, просто варто навчитись всією цією силою користуватись. "От і в цій книзі не дивлячись ні на що для мене головним героєм є криниця, а саме її джерело, що пережило пронесло крізь себе долі всіх, хто оточував її", - пише авторка.

Ця книга ще раз переконує, що нічого в цьому житті просто так не відбувається, всі випадковості не випадкові. А ще: що посієш, те й пожнеш. І рано чи пізно відплата за всі гріхи настане і навіть якщо не ви заплатите, то заплатять діти...

Роман Надії Гуменюк випромінює якесь особливе тепле світло, він ніби засвічений із середини. І в тому світі охоче витають Янголи, хоча перебувати їм у жорсткому світі людей вельми непросто, хоч вони і самі обрали таку долю.

"Янгол у сірому" – це твір про людську гідність і гріховність, чистоту і ницість. Світ людей у Надії Гуменюк мирно співіснує зі світом янголів. І такі вони різні – ці духовні, вищі істоти.

"Енна. Дорога до себе"

Роман про пам'ять як головний стрижень не лише особистісної, а й суспільної індефікації людини. А ще цей роман - про всепереможну любов як своєрідний код пам'яті, яку вона воскрешає, повертає і оберігає, про вірність, про суголося людських душ, про доброту і милосердя. Які вражаючі історії кохання: по-дитячому наївного і щемливого – хлопчика Грицика до маленької сусідки, печально-терпеливого – Варвари Петрівни й Олександра Тарасовича, палкого і непідвладного ніяким випробуванням – Ірини-Ірис і Романа! Скільки в них світла і ніжності!

Роман поєднує щонайменше три жанрові різновиди – соціальний, філософський і пригодницький, хоча важко визначитись, який саме домінує в творі, настільки майстерно й щільно вони переплетені письменницею. Ще однією особливістю є оповідь від першої особи, що не тільки підсилює ліричну складову, а й надає твору достовірної достовірності та полегшує авторові пошук співчуття, співжиття, спів авторства з боку читача. Роман "Енна" – це поза сумнівом, яскрава з'ява в українській сучасній літературі, безумовний успіх Надії Гуменюк.

Список літератури

Україна. Кабінет Міністрів. Про присудження Премії Кабінету Міністрів України імені Лесі Українки за літературно-мистецькі твори для дітей та юнацтва : постанова / Україна. Кабінет Міністрів. // Офіційний вісник України. – 2014. – № 41. – С. 71.

Гуменюк Надія Павлівна [Електронний ресурс] // Вікіпедія : вільна енциклопедія : [веб-сайт]. – Електрон. дані. – Режим доступу : <http://uk.wikipedia.org.wik>.

Дмитрук С. Визначено лауреатів премії імені Лесі Українки / С. Дмитрук // Урядовий кур'єр. – 2014. – 7 лют. – С. 10.

Енна. Дорога до себе [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://vsiknygy.com.ua>.

Лауреати премії імені Агатангела Кримського [Текст] : [Н. Гуменюк, П.Мах] // Літературна Україна. – 2001. – 23 серп. – С. 4.

Надія Гуменюк: Люблю писати про все, що має душу // Освіта України. – 2014. – 14 квіт. – С. 13.

Сорока П. Голос незнищеного світла / П. Сорока // Літературна Україна. – 2012. – 18 жовт. – С. 7.

Янгол у сірому. Надія Гуменюк [Електронний ресурс]. – <http://www.livelib>.

ТЕТЯНА БЕЛІМОВА

Тетяна Валеріївна Белімова народилася 11 грудня 1976 року у Києві – українська письменниця та викладач. Автор численних наукових праць. Лауреат премії "Коронація слова" (2013, 2014).

У 1999 році закінчила філологічний факультет Київського національного університету ім. Тараса Шевченка ("Україністика"). Вступила до аспірантури Інституту філології Київського національного університету ім. Тараса Шевченка. По завершенні захистила дисертацію на тему "Інтертекстуальна основа художньої прози В. Домонтовича" (2005). Із 2004 і по сьогодні працює викладачем української літератури в Університеті "Україна".

Автор підручника "Проза українського модернізму 20-х років ХХ ст.", ряду наукових статей, рецензій. Художню прозу пише порівняно недавно – з 2009 року. Ряд новелістичних творів опубліковано у різних Інтернет-виданнях ("Захід-Схід", "Проба пера"). Роман "Київ.ua" вийшов друком після того, як зайняв III місце у конкурсі "Коронація слова–2013" видавництва "Клуб Сімейного Дозвілля".

Відзнаки:

- третя премія конкурсу "Коронація слова–2013" у номінації "Романи", за роман "Київ.ua";
- перша премія конкурсу "Коронація слова–2014" у номінації "Романи", за роман "Вільний світ".

"Вільний світ"

У анотації до нового видання Тетяни Белімової видавці зазначають: "Коли приходить війна – життя спинається... До дна ідуть баржі з зерном, пришвартовані біля Поштової площі на Подолі (чи ж лише вони?) і доценту вигорає острів у Києві та вокзал у Мюнхені...".

Але чи це перекреслило твоє щасливе й безжурне дитинство, спаплюжило юність? Може, твоє життя спинилося задовго до фатальної бомби, котра втрапила у твій дім? Може, воно спинилося, коли у нього ввірвалося страшне і невідворотне у своїй безвиході слово голод? Ти вижив, твоя мама і сестра теж... ти вижив, аби що?.. Знову стати рабом... вже не совка, але нічим не кращого нацизму. І де ж він, той самий вільний світ – навколо, чи лише в тобі? Два хлопці, чії долі химерно переплетені (а може, вросли одна в одну, взаємонаклавшись) навколо однієї коханої жінки, потрапляють до Німеччини під час Другої світової війни. Остарбайтер Єфрем і військовополонений Георгій. Хто з них здатен на "зраду батьківщині" чи, власне, втечу у вільний світ, обравши долю вигнанця-емігранта? А хто не "спокуситься" і повернеться в Україну, сподіваючись розбудувати вільний світ вдома? Вирішити кожен має за себе..."

Роман розповідає про життя двох чоловіків – киянина і вихідця із села, які потрапляють до Німеччини. "Основна тема – тоталітаризм, який був і в СРСР, і в Німеччині, та пошук виходу з нього", - визначає Тетяна Белімова.

Усі історії роману правдиві, а герої мають своїх прототипів – членів родини авторки. Письменниця запевняє, що свою родинну сагу вона написала за два місяці, але не під впливом Оксани Забужко – бо навіть не читала "Музей покинутих секретів", хоча багато про нього чула.

"Київ.ua"

Цей роман не міг бути непоміченим конкурсною комісією "Коронація слова". Навіть далека від літератури людина десь у підсвідомості своїх знань і рівня принципів сьогодення відгукнеться частинками ще не узурпованої епатажем душі до глибини взаємозв'язків та поневірянь людини і світу, який її оточує, взаємовідносин особистості і суспільства, яке існує за штучними правилами, проблеми моральної та духовної теоретики, описаної автором у романі.

Роман написаний не для любителів трилера, де в гонитві за сюжетом можна без жалю пропустити кілька абзаців або сторінок, це не для тих, хто ковтає дешеву каву, щоб напустити кофеїну у мозок. Роман написаний для насолоди читання з аналітикою причин і наслідків, для тих, хто розкуштує смак кави, отримуючи поєднання уяви і дійсності, гармонію енергії розуму і фізики світу.

Деталізація у романі просто чудова. Чимось нагадує раннього М. Булгакова, або психологію С. Цвейга. Та лише нагадує, а не повторює чи

дублює. Взагалі такі порівняння з відомими класиками недоречні, бо "Київ.ua" має свій неповторний шарм літературної поетичної професійності, притаманний лише Тетяні Белімовій. В усякому випадку, близько подібних творів в світовій літературі не існує.

Тетяні Белімовій з її поетичним натхненням вдалося змалювати роздоріжжя сумнівів чоловіка та жінки, розлом сучасної гетеросексуальної сім'ї, де невілюється честь статевих відносин, де особи з різними статевими відмінностями в своїх претензіях наближаються до невизначеного роду істот, де грань між чоловічим і жіночим світом стирається сучасною грою в життя.

Як поезія, автором роману пропонується опис природних та погодних явищ. І це не заважає, а підсилює настрої протиріч, де на фоні прекрасного поетичного вічного відбувається пацюкова метушня короткоплинного життя, розтраченого на незрозумілі цілі.

Можливо, роман не стане бестселером для широчезного кола читачів-невігласів, але він зайняв своє неоціненне місце на книжкових полицях вишуканої професійної української літератури. Роман Белімової закликає замислитися над причинами вічного протистояння Чоловіка і Жінки, над потребою порозуміння між ними.

Список літератури

Багацька Л. Книгарень має бути так багато, як і банків / Л. Багацька // Україна молода. – 2014. – 11 черв. – С. 12.

Белімова Тетяна Валеріївна [Електронний ресурс] // Вікіпедія : вільна енциклопедія : [веб-сайт]. – Електрон. дані. – Режим доступу : <http://uk.wikipedia.org/wiki>.

Белімова Тетяна. Вільний світ : роман / Тетяна Белімова. – Харків : Книжковий Клуб "Сімейного Дозвілля", 2014 . – 272 с.

Вибір є завжди – рецензія на книгу "Вільний світ" [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.bbc.co.uk>.

Переможцем "Коронації слова" в головній номінації став Богдан Коломійчук // Українська літературна газета. – 2013. – 28 черв. – С. 7.

Передмова до роману "Київ.ua" Тетяни Белімової [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://hrobapela.org>.

ДЕНИСЕНКО ЛАРИСА

Лариса Володимирівна Денисенко народилася 17 червня 1973 року в Києві – українська письменниця, адвокат, правозахисник, телеведуча. Має литовсько-грецьке походження з домішками угорської, польської, ромської та української крові. Українську мову опанувала в 23 роки, коли почала працювати в Міністерстві юстиції України.

Закінчила юридичний факультет Київського Національного університету імені Тараса Шевченка, Центрально-Європейський Університет (Будапешт), курс законопроекування при Міністерстві юстиції Нідерландів.

Лариса Денисенко починала як модель, зараз за фахом юрист, крім того працювала автором та ведучою культурологічної програми "Документ +" на телевізійних каналах "1+1" та "1+1 International". Має власну колонку в "Женском журнале" та дитячому журналі "Соняшник".

Письменниця говорить, що любить писати від імені чоловіка і жінки, аби показати, наскільки по-різному вони мислять, хоча водночас є однаковими.

Веде адвокатську практику. Має ліцензію здійснювати практику в Торонто та Оттаві щодо справ, пов'язаних з біженцями та мігрантами. Є одним із адвокатів, які представляють інтереси громадян в Європейському суді з прав людини (Страсбург).

Працювала директором департаменту міжнародного права Міністерства юстиції України, радником міністра юстиції, науковим консультантом парламентських комітетів, очолювала національне відділення міжнародної антикорупційної організації Transparency International.

Живе в Києві. Перебуває в цивільному шлюбі. Має двох синів. Збирає равликів.

Відзнаки:

- перемога в конкурсі "Коронація слова" (гран-прі конкурсу – 2002, "Забавки з плоті та крові");
- книга "Танці в масках" посіла 1-е місце у рейтингу "Найкраща українська книга" в жанрі белетристика журналу "Кореспондент" за 2007 рік;
- переможниця конкурсу "Краща українська книга–2009" за книгу "Сарабанда банди Сарі" (2008 рік).

"Забавки з плоті та крові"

Якщо Ви гадаєте, що історія, яку оповідає у своєму романі-дебюті Лариса Денисенко, хоч у чомусь схожа на ті, що ви чули до цього — ви дуже помиляєтесь. Карнавал, який мимоволі дарує добрий усміх. Забавки з кумедним перевдяганням та химерною "зміною статі". Сила-силенна гомерично смішних рефлексій на тему стереотипів, які ми витворюємо щоденно: наївних, вульгарних, сентиментальних, історичних, культурницьких, вікових,

"тусовочних" – кожен читач може продовжити список або й укласти свій. Однак попри все – це зворушлива love story...

Ерік ненавидить Англію і Хемінгуея, боїться велосипедів і переодягається в жінок легкої поведінки... Міра – сліпа дівчина, яка любить співати, живе з своїм братом Рудим і намагається подружитись з його дівчатами... Рудий – хлопець, який не любить фотографуватись і нікому не називає своє ім'я... Що може бути спільного у цих людей? Як завжди - неочікувані повороти долі приводять невідомо куди. Одного ранку Ерік переодягається в дівчину і блукає вулицями Києва, які приводять його до Міри...Саме так почалось їхнє знайомство.

Міра не усвідомлює, що Еріка – це насправді хлопець Ерік, тому починає з ним дружити і довіряти йому всі секрети. Говорять, рідко буває дружба між хлопцем і дівчиною, навіть якщо дівчина не здогадується, що дружить з хлопцем... У певний момент до людини звикаєш і боїшся втратити її, не чути її голос, не розмовляти про болі й радості... Міра боїться втратити Еріку, але на перешкоді спокою стоїть Рудий, який ненавидить "дівчину"...

Чим закінчиться такий дивний трикутник людських життів, хто стане зайвим кутом? Лариса Денисенко, як завжди, інтригує свого читача, щоб в кінці той одержав масу задоволення від прочитання книги.

Список літератури

Денисенко Лариса Володимирівна [Електронний ресурс] // Вікіпедія : вільна енциклопедія : [веб-сайт]. – Електрон. дані. – Режим доступу : <http://uk.wikipedia.org/wiki>.

Денисенко Лариса. Забавки з плоті та крові : новела з десяти частин / Лариса Денисенко. - Львів : Кальварія, 2006. – 192 с.

Денисенко Лариса. Забавки з плоті та крові [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://toloka.hurtom.com>.

Денисенко Лариса. Сарабанда банди Сари : роман / Лариса Денисенко. - К. : Нора-Друк, 2008. – 240 с.

Жіноча доля жіночої прози в Україні // Шкільна бібліотека. – 2010. – № 8. – С. 56-60.

Илюшина И. Генералы книжных полок : [литературный конкурс : лучшая украинская книга / И. Илюшина // Корреспондент. – 2009. – № 23 (26 июня). – С. 56-61.

Илюшина И. Тетя Сара и другие : [среди лидеров голосования читаталей в конкурсе "Лучшая украинская книга" новый роман Ларисы Денисенко] / И. Илюшина // Корреспондент. – 2009. – № 10. – С. 60.

Радзієвська В. Вронського не люблю : [сім книжок, які перечитує Лариса Денисенко] / В. Радзієвська // Країна. – 2011. – № 48. – С. 52-53.

ІВАНЦОВА МІЛА

Іванцова Людмила Петрівна народилася 27 листопада 1960 року – українська письменниця, перекладач, журналіст та педагог. За освітою викладач французької та російської мов (закінчила Київський педагогічний інститут, нині Національний педагогічний університет імені Михайла Драгоманова), викладала французьку мову в школі, Ліцеї туризму, Інституті туризму Федерації Профспілок України. Пізніше створила власні курси іноземних мов, потім круто змінила своє життя, зайнявшись нерухомістю, дизайном інтер'єрів, петриківським розписом, фотографією, а зрештою – літературною творчістю.

Вона – автор оповідань, повістей, статей та віршів, опублікованих в літературних журналах України, Росії, Естонії, Німеччини, Ізраїлю та Нової Зеландії, а також автор романів, які видано українською та російською мовами. Останні роки займається професійною літературною діяльністю. В лютому 2013 року за рейтингом журналу "Фокус" посіла четверте місце в рейтингу 30 найуспішніших письменників України. Організаторка всеукраїнського соціального благодійного проекту "100 книжок для сільської бібліотеки", метою якого є наповнення сільських бібліотек сучасною українською та зарубіжною літературою. Полюбляє саджати дерева та квіти, збирає колекцію старовинних чавунних прасок і відтворює оригінальні картини на сканері за власною технологією, малює по склу та олійними фарбами.

Відзнаки:

- 📖 "Родовий відмінок" (перша назва "Світ тримається на...") – міський роман, спеціальна відзнака "Вибір видавців" на конкурсі "Коронація слова–2009 року" в номінації "Романи";
- 📖 "Вітражі" – спеціальна відзнака "Вибір видавців" на конкурсі "Коронація слова–2010 року" в номінації "Романи";
- 📖 "Ключі від ліфта" – спеціальна відзнака "Вибір видавців" на конкурсі "Коронація слова–2011 року" в номінації "Романи";
- 📖 2012 рік – Літературний конкурс "Коронація слова" — третя премія в номінації "Романи" за роман "Гра в паралельне читання";
- 📖 2012 рік – відзнака "Золотий письменник України";
- 📖 спеціальна відзнака від австрійського культурного форуму у конкурсі "Коронація слова–2012" за роман "Сердечна терапія".

"Родовий відмінок"

"Родовий відмінок" - роман про наших сучасниць, киянок, жінок, в житті яких основними віхами стали перебудова, Чорнобиль, розвал Союзу, економічна криза.

Знакова подія у їхній долі - знайомство в пологовому будинку початку вісімдесятих, де вони напередодні Нового року народили дітей.

У кожної з героїнь життя склалося по-своєму, проте всі вони гідні захоплення, тому що зуміли вистояти перед неймовірними труднощами як побутового, так і морального характеру.

Минули роки, і ось доля знову зводить їх разом. Дивно, але їхні дорослі діти-Козероги, як виявилось, познайомилися ще до того, як зустрілися давні подруги...

"Вітражі"

Як розповідала авторка, ця її робота непроста, бо писала її цілих півтора року, відтак повідала не лише події, що "відбуваються тут і тепер", а охопила "чималу географію та історію, розмахом від початку Другої світової війни у Франції, її окупації, визволення й аж до окупації Києва та повоєнних таборів ГУЛАГу"... Зрештою, як каже письменниця, є у цьому романі і кохання, і зрада, і жіноча дружба, і "нетрадиційні стосунки"... Отож, актуальність теми очевидна - стосунки "чоловік-жінка", дружба поміж жінок (буває-не буває) і найголовніше - наше родове коріння. Нині це чи не найважливіше, бо так мало знаємо, а, дізнавшись, дивуємося, зачаровуємося несподіваністю поворотів долі, а, пробудившись від невідомості, таки прагнемо вивчати: "хто ти є?", чи то пак "чий ти є?" Але ми, як зазначає автор, над цим "на бігу й не задумуємось".

Дія роману "Вітражі" відбувається у сучасному Києві, а головна героїня Поліна, перекладачка з французької, перебуває у не найліпшому психологічному стані. Одне слово, їй ледь за тридцять і вона у відчаї через особисті проблеми, що спричинюють і байдужість до роботи, якою заробляєш на життя. Що вдієш - отакі ми, середньостатистичні (ох і кепське це слово) українки, підвладні емоціям...

Так от - робота не йде. Але, як відомо, не завше так буде. От і Поліна знайомиться з програмістом Богданом, що незабаром стане головним чоловіком у її житті. Але то буде згодом. А поки Поліна продовжує нудьгувати й листуватися із "далеким" віртуальним "другом", повідуючи йому про свої найпотаємніші переживання. Тож, якою буде її реакція, коли дізнається, що отой, здавалося б, "рятівний круг" на ймення Богдан, пробрався до найсокровеннішого, до її серця. А оте перше солодке враження, що Богдан - ідеальний мужчина, таки розвіюється. Мабуть, авторка недаремно спонукає нас до цього. Бо ж хіба буваємо ми, люди, ідеальними? Авжеж, ні. Бо в кожного - свої... "ідеали"...

"Ключі від ліфта"

Роман Міли Іванцової "Ключі від ліфта" вийшов у світ як новинка уже 2012 року. Це історія про двох чоловіків (Ігоря та Лева) і двох жінок (Лізи та Ольги), чиї дороги перехрещуються в одному з київських будинків, чи, точніше, у його ліфтах. З моменту, коли ліфти несподівано зупиняються, стартують життєві перевороти усіх героїв.

В прес-анонсі про цей роман сказано так: "Неймовірна історія кохання. Дивна дівчинка сказала Ігорю, що два ключі від його квартири два дні відкриватимуть будь-які двері, але один принесе щастя, а інший – біду. Ігор та його друг Лев вирішують випробувати долю... У ліфті Лев познайомився з Ольгою, яку в 16 років обманом відвезли за кордон і продали у бордель... А Ігор зустрів чарівну Лізу, яка обдурила його і зробила єдиним підозрюваним у справі про пограбування квартири..." Інтригуюче, але не зовсім так.

Містичні ключі і справді могли відчиняти будь-які двері. Але в розказаній нам історії вони потрапляли до рук не лише Ігоря. І не лише для того, щоб відмикати дверні замки (саме в цьому і полягає містичність роману). Видалося, що містика у новому романі Міли Іванцової – це лише образно завуальовані вузлики долі, з яких твориться ніщо інше, як плетиво дійсності, справжнього життя. І кожен "вузлик" – це шанс, який траплявся на шляху кожного героя роману. Розплутавши свій, допомігши комусь розв'язати інший, усі разом вони наближалися до доленосних візерунків щастя.

"Живі книги"

Господар кафе сподівався, що незвичайна акція "Живі книги" залучить відвідувачів, проте не очікував такого результату! Можливість відверто розповісти свою історію або послухати чужу сповідь зацікавила багатьох! Віктор, Женя і Амалія стали завсідниками кафе. У кожного з них є свої секрети...

Такі різні люди є героями роману - письменниця з проблемами в особистому житті, яка шукає нові сюжети, сліпий чоловік, колишній військовий, молода дівчина на життєвому роздоріжжі... Але їхні шляхи перетнуться під час акції "Живі книги", що її проводить одна з київських кав'ярень-книгарень. Кожен охочий може розповісти історії зі свого життя, записавшись до відповідного каталогу Книг, або стати Читачем і послухати чужі... В кожного героя своя доля, свої секрети, великі чи маленькі. Як акція кав'ярні змінить їхні траєкторії - дізнайтеся з роману.

"Сердечна терапія"

Доживши до тридцяти років, Яна відкриває для себе, що вона не така, як інші. І незабаром комірчина, орендована в дитсадку, де вона навчає жінок рукоділлю, перетворюється на сповідальню. Люди йдуть до бездипломного "психотерапевта" за порадою знайомих, яким вже допомогло. Приходять і розповідають свої історії, виливають наболіле. Але Яна вкрай рідко дає поради. У неї дар слухати і... дивним чином "вирівнювати" стан своїх пацієнтів.

Професорська дружина, чоловік якої розшукав у соцмережі своє перше кохання, відчуває себе на краю прірви, нянечка дитсадка, яку б'є чоловік, а та не знає, як бути, інші люди та їхні проблеми входять у життя молодій самотній жінки. Але одного разу вона втручається в чужу історію. Чи має на те право психотерапевт? А психотерапевт без диплома?

Герої роману – сучасні люди різного віку, які мешкають у Києві чи то завжди, чи переїхавши сюди кожен зі своєю метою в житті. Професор-атомщик, дитячий кардіохірург, провінційна майстриня-рукодільниця, змушена виживати в столиці заради маленької доньки, яка мріє стати балериною, бізнесмен, господиня модного ательє, дивна парочка з кінокамерою та мікрофоном, яка ставить всім одне питання "Що таке ЩАСТЯ?" - ось персонажі мого роману. І, звісно, Київ. Моє улюблене місто та впізнавані, дорогі багатьом місцини столиці. Київ – це, мабуть, головний герой, який терпить нас усіх в собі, на собі, лікує наші рани, вибачає наші глупства і живе далі.

"Гра в паралельне читання"

Жанна, героїня роману, не знала, сідаючи у вагон потягу, як недовга розлука вплине на її тривалі стосунки. Та кожного дня її тижневого відрядження традиційний любовний трикутник на відстані перетворюватиметься на складнішу фігуру. І все через синеньку флешку з оповіданнями невідомого автора, що її Жанна знайшла в купе потягу та зберегла для себе та ще декого... Тексти, знайдені на флешці, відкриватимуть очі та повертатимуть до життя привиди минулого. Чим закінчиться гра в паралельне читання з чоловіком, якого ти пустила до свого ліжка, для тебе, для нього, для інших?

Список літератури

Дігай Т. На хвилі нового реалізму / Т. Дігай // Літературна Україна. – 2010. – 25 берез. – С. 5.

Іванцова Людмила Петрівна [Електронний ресурс] // Вікіпедія : вільна енциклопедія : [веб-сайт]. – Електрон. дані. – Режим доступу : <http://uk.wikipedia.org/wiki>.

Іванцова Міла. Гра в паралельне читання : роман / Міла Іванцова. – Харків : Клуб Сімейного Дозвілля, 2013. – 288 с.

Іванцова Міла. Живі книги [Текст] : роман / Міла Іванцова. – Харків : Клуб Сімейного Дозвілля, 2013. – 320 с. : тв. – (Коронація слова).

Іванцова Міла. Сердечна терапія [Текст] : роман / Міла Іванцова. – Харків : Клуб Сімейного Дозвілля, 2012. – 288 с.

Ключі від Ліфта. Міла Іванцова [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://autura.com.ua>.

Сердечна терапія. Міла Іванцова [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://autura.com.ua>.

ТАЛАН СВІТЛАНА

Світлана Олегівна Талан народилася 7 березня 1960 року на Поліссі, у селі Слоут Сумської області, в сім'ї сільських вчителів. Батько викладав українську мову та літературу, любив рідну мову, рідний край, знав багато приказок. Світлана любила уроки літератури і написання творів було для неї справжнім святом.

Закінчила восьмирічну школу в селі Перемога, Глухівського району, Сумської області, продовжила навчання у Баницькій середній школі. Під час навчання в дев'ятому класі, у 15 років, надіслала свій перший нарис на конкурс до районної газети, де посіла перше місце. Відтоді стала позаштатним кореспондентом. Редактор, як і вчителі, передбачали дівчині літературне майбутнє. Після школи Світлану Талан запросили на роботу до районної та обласної газети, радили вступати до літературного інституту. Але дівчина пішла шляхом батьків, закінчила Глухівський педінститут (у 1983 р.) і стала вчителем. Потім - у 1989 році переїхала у Сєвєродонецьк, Луганської області і... перестала писати.

Світлана Талан пише: "Життя понеслося вихором, згодом я змінила професію, але не відчула повноти задоволення життям – в ньому чогось не вистачало. Напевно, треба було пройти якісь життєві випробування, багато пережити, передумати, набратися життєвого досвіду та перейти свій Рубікон".

Працювала вихователем у дитячому садку, потім багато років - вчителем початкових класів.

Відразу ж, після переїзду на нове місце, Світлана написала в місцеву газету. Найближчим часом отримала листа від керівника літературної студії, поета Іосифа Курлата. Він написав, що у мене хороший стиль і запросив на заняття. Я не змогла піти через банальну причину: виховуючи самотійно сина і отримуючи мізерну зарплату вчителя, я не мала пристойного одягу, тому просто посоромилася прийти на зустріч. Після цього я взагалі перестала писати. Розраховалася зі школи. Три роки писала від руки, бо комп'ютера ще тоді в неї не було, надсилала у видавництва, звідки отримувала ввічливі відмови. Аж доки її роман "Коли ти поруч" не переміг у конкурсі "Коронація слова". Їй тоді

виповнилося 50 років. Після цього вона отримала пропозицію на співпрацю від "Клубу Сімейного Дозвілля" й нині пані Світлана, як кажуть, модний автор.

Зараз Світлана Талан мешкає у м. Сєверодонецьк Луганської області. Почала писати у 2008 році. Творчі пошуки, пошуки свого письменницького "Я" тривали три роки. Світлана Талан була членом журі Всеукраїнського конкурсу творчої молоді "Літературна надія Дніпра-2013" та Першої Всеукраїнської літературної премії ім. Олександри Кравченко. Одружена. Має дорослого сина.

Талан пише романи у жанрі "реальні історії", які їй підказує саме життя. Усі твори на гостросоціальну тематику, незмінним залишається одне – головна героїня її книжок – жінка-українка, сильна духом, зворушлива, ніжна, чутлива, яка іноді помиляється, але її завжди веде за собою кохання: до чоловіка, до дітей, до батьківщини.

"Я пишу в жанрі "true story" (правдивої історії), бо в кожному романі – історії з життя. Це не означає, що я почула з чийось вуст розповідь й поклала в основу свого роману. Історію Даринки з "Коли ти поруч" я почула в потязі від її матері, образ Ілонки написаний з реальної людини, історію Андрія почула від знайомої медсестри. Мені залишилося включити уяву, щоб переплести життєві шляхи героїв в одному сюжеті та додати щось своє".

Співпрацює Світлана Талан і з іншими видавництвами. Так, у тернопільському видавництві вийшов її роман "Мої любі зрадники", а в Канаді надрукований любовний роман російською мовою "Без прошлого".

Пані Світлана розповідає, що письменницька праця - це каторжна праця. Як правило, пише звечора і до півночі, коли не заважають сторонні звуки й можна зосередитися. Навіть, коли засинає, кладе поруч блокнот і ручку, бо й вночі може прийти якась важлива думка, поворот сюжету, вдалий епітет, а сподіватися, що пригадаєш це, коли проснешся – справа марна.

"Я сама собі, - каже письменниця, - встановила норму – три друковані сторінки щодня. Якщо якийсь день пропустила, то наступного маю написати... шість".

Нині письменниця працює над романом про голодомор на Східній Україні. Тільки збір матеріалів у Донецькій та Луганській областях тривав вісім місяців. Дуже мало залишилося живих очевидців колективізації й голоду 33-го.

Світлана Талан завершує напівмістичний роман "Чорне коло" про будинок її дідуся й бабусі у сумській глибинці, де минуло дитинство Світлани. Сюжет твору їй нав'яли відвідини давно занедбаної після смерті стареньких садиби на березі озера, яка так і не пустила туди нових жильців: сусіди розповіли про 12-ть смертей...

Романістка сподівається, що невдовзі також побачить світ її твір про розчарування Помаранчевою революцією.

Нині вона здійснює тур по містах України, де у магазинах видавництва "Клуб Сімейного Дозвілля" відбуваються творчі зустрічі авторки з читачами.

Захоплені відгуки від людей, які вже встигли прочитати її книгу - це є головною нагородою для будь-якого автора. Бути письменником у наш час – справа фінансово невдячна. Обрала таку творчу професію Світлана, коли

зрозуміла – це її покликання. Але перш ніж отримати визнання, пройшла довгий шлях невдач.

Пані Світлана – жінка дуже цілеспрямована, відверта, з сильним характером. Такі ж і її твори, головна ідея яких – навіть у найскладніших життєвих ситуаціях треба залишатися людиною.

Відзнаки:

- 📖 у 2011 році її роман "Щастя тим, хто йде далі" став лауреатом на конкурсі "Коронація слова–2011" та отримав відзнаку від фонду Олени Пінчук Анти-СНІД "За найкращий роман на гостросоціальну тематику". На початку 2012 року роман був виданий під назвою "Коли ти поруч" у видавництві "Клуб Сімейного Дозвілля" (м. Харків) українською та в авторському перекладі російською мовою і за рік був проданий рекордний тираж – 80 тисяч примірників в Україні, Росії та Казахстані. За версією журналу "Фокус" та рахункової палати автор увійшла в трійку найпопулярніших письменників України;
- 📖 у 2012 році роман С. Талан "Не вурдалаки" також був відмічений на Міжнародному конкурсі "Коронація слова–2012" і в 2013 році був виданий українською та російською мовами у "Клубі Сімейного Дозвілля" м. Харків;
- 📖 роман "Зорі, що купаються у річці" здобув нагороду в номінації "Вибір видавця" в літературному конкурсі "Коронація слова–2014".

"Коли ти поруч"

Даша була турботливою донькою та онукою, щиро любила Льошу, мріяла про весілля, затишний будинок і дітей. Але батьки відвернулися від своєї слухняною дочки, наречений — від нареченої, престижна клініка – від кращої медсестри. У чому її провина? Лише в доброму серці і прагненні допомогти тим, хто потребує цього. У той фатальний день після аварії на туманній трасі, Даша, забувши про свої рани, намагалася допомогти постраждалим, але доля зіграла з нею злий жарт. Хвороба, якою вона заразилася, рятуючи інших, невиліковна. Вона змогла знайти в собі сили жити далі – стільки, скільки їй відведено, щоб все-таки знайти того, хто буде поруч з нею в горі і в радості...

Це книга про швидкоплинність життя, про СНІД і його проблеми, про людей, хворих на нього, про хоспіси, і, звичайно ж, про кохання. Це книга про те, що наше суспільство на сьогоднішній день не готове прийняти людей, хворих на СНІД. Люди стають відкинутими для всіх. Люди в будь-якій ситуації можуть залишатися людьми до кінця. Навіть хворі на СНІД.

Роман "Коли ти поруч" був відзначений грамотою конкурсу "За небайдужість, гуманізм, добро" на дев'ятому Всеукраїнському творчому конкурсі поза конкурсом, присвяченому пам'яті лікаря-письменника Юрія Єненк (Юрій Олексійович – письменник, лікар, краєзнавець, літературознавець

і громадський діяч, допоміг коштами при створенні першого в Україні хоспісу). Головна ідея конкурсу – допомога людям духовно, мета – пропагувати ідеї гуманізму, милосердя та добродійності, небайдужості до чужого фізичного та душевного болю.

Світлана Талан розповіла драматичну історію, яка ... може статися з кожним із нас.

"Помилка"

Зворушлива історія про те, як здолати непосильне, навчитися прощати і чому таким цілющим є саме прохання пробачити. Багато років тому Вероніка пообіцяла подрузі, яка помирала, що не залишить її новонароджених малюків, Тимура і Діану. Але обіцянки не виконала... Сплинули роки. Її єдиний син став наркоманом. Що це, кара за помилки минулого? Як урятувати сина? І чи можна спокутувати провини перед покинутими дітьми?

"Не вурдалаки"

Роман про покоління дітей війни, що уособлюють цілу епоху, в якому образ головної героїні авторка "списала" зі своєї мами, та про ставлення до них сучасного суспільства, часом байдужого, а часом і ворожого. На прикладі однієї звичайної родини, яких мільйони проживали на теренах СРСР, письменниця зображує портрет цілої епохи. Одна проста людська історія пов'язує між собою голодні довоєнні роки, коли люди важко працювали у колгоспах за трудодні, жахіття війни, життя у післявоєнні роки... і так аж до пострадянських часів: "лихі дев'яності", заробітчанство, порожні прилавки і мізерні пенсії.

Роман має неоднорідну структуру – перша його частина, присвячена дитячим та підлітковим рокам Марії, головної героїні, викладена у формі спогадів про життя у мальовничому селі на Поліссі. Другу – основну – написано у вигляді щоденників, які вона з різною періодичністю вела протягом усього життя, а третю – "Життя після щоденників" – присвячено останнім рокам подружжя Марії та Романа, овдовінню та самотності героїні, що за п'ятдесят років сімейного життя зовсім забула, що це таке – бути самою по собі.

Авторка зображує дійсність, що оточує її героїв, настільки реалістично, ніби бачила це на власні очі. Мабуть, секрет у тому, що вона описує часом відверто страшні події, не вдаючись до зайвого драматизму і "страшилок" – таким тоном розповідають про минуле наші бабці і прабабці, для яких це було просто їхнє життя.

Незважаючи на те, що в анотації говориться ніби основною читацькою аудиторією "Не вурдалаків" стануть люди старші, треба радити роман, у першу чергу, представникам свого покоління і молодшим, хто не застав радянських

часів. Він може стати добрим щепленням від дивної ностальгії за радянськими часами, поширеної останнім часом серед тих, хто їх у очі не бачив, саме через відсутність надмірного пафосу, яким часто грішать книжки, що прагнуть зобразити радянські реалії без прикрас.

"Мої любі зрадники"

Книга про відголоски минулого та про перипетії сучасного. Про зраду й прощення, про щирість почуттів і про їх потоптання. Про спокусу та кару. Про непростий шлях становлення головної героїні та про її жертвовність. А найперше — про відповідальність за власні вчинки та помилки своїх рідних, про долю й недолю, про любов! Для широкого кола читачів.

Поняття "почуття до ближнього" – це як би основа книги "Мої любі зрадники", її сюжетної лінії, фундаменту всієї розповіді. Почуття до ближнього, за задумом письменниці, це таке диво, що може виникнути тільки на основі взаємоповаги, взаєморозуміння, взаємодопомоги.

На жаль, коли у людей, навіть дуже близьких, виникають протиріччя, вони здатні тільки звинувачувати один одного, а не шукати виходу із ситуації чи позитивно спонукати один одного подолати образу. Особливо, якщо це стосується взаємин, які отруєні таким негативним явищем, як наркотики.

Світлана Талан у своєму романі не дає згаснути полум'ю сімейної солідарності при виході із життєвих криз. Письменниця залишає нам надію на те, що ініціатива, воля, бажання все робити спільно, переживання разом як добрих подій, так і поганих, підтримка одне одного – це запорука того, що сімейні негаразди, які досхочу погуляли по вашій родині, наразі залишать ваш дім та дадуть можливість жити спокійно та достойно.

Письменниця дає нам урок толерантності: прагнення почути, зрозуміти думку одне одного, навчає мати здатність зробити крок назустріч любим зрадникам, простити їм образу і не вертатися до неї ні в думках, ні у вчинках, дає підставу вважати, що обурених та зневірених зрадників буде менше на нашій землі. А будуть тільки любі мої...

"Розколоте небо"

Тема, яка бентежить українців більше ніж 80 років, втілилася у роман "Розколоте небо". У творі розповідається про родину Черножукових, яка завжди вмiла добре працювати. Але плоди цієї праці забрала колективiзацiя – усе нажите треба було вiддати. Що далi, то дужче. За короткий час щедрi й добрi люди перетворилися на примари... Чому голодна смерть спустошила українське село, де були родючi землi та плодючi сади? Варя Черножукова, мабуть, уже й не намагалася це осягнути. Потрiбно було рятувати дiтей. За всяку цiну рятувати дiтей...

Список літератури

Коли ти поруч. Світлана Талан [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://yandex.ua>.

Не вурдалаки. Світлана Талан [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.livelib.ru>.

Розколоте небо. Світлана Талан [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://vsikhygy.gom.ua>.

Талан Світлана [Електронний ресурс] // Вікіпедія : вільна енциклопедія : [веб-сайт]. – Електрон. дані. – Режим доступу : <http://uk.wikipedia.org/wiki>.

Талан Світлана. Коли ти поруч : роман / Світлана Талан. – Харків : Клуб Сімейного Дозвілля, 2012. – 320 с. : тв. – (Коронація слова–2011).

Талан Світлана. Не вурдалаки : роман / Світлана Талан. – Харків : Клуб Сімейного Дозвілля, 2013. - 304 с. : тв. – (Коронація слова).

ТКАЧІВСЬКА МАРІЯ

Марія Романівна Ткачівська народилася 11 серпня 1965 року – українська письменниця і поетеса, викладач, науковець. Член Національної спілки письменників України від 1997 року. Рідне місто письменниці – Івано-Франківськ, в якому вона відчуває себе затишно і комфортно.

У 1987 році закінчила середню школу № 5 із поглибленим вивченням німецької мови, що стало поштовхом для її майбутньої професії. Цього ж року стала студенткою факультету іноземних мов Чернівецького державного університету ім. Ю. Федьковича, який закінчила з відзнакою. Коли згадує про студентські роки, завжди всміхається. Особливо, коли йдеться про всілякі веселі "штукенці" та витребеньки. Згодом тут навчалася в аспірантурі. Перші серйозні випробування були під час роботи високо в горах у школі-інтернаті, куди потрапила за обов'язковим направленням Міністерства освіти. Два роки жила "ближче до неба", любила чужих і нічиїх дітей, цілісеньку осінь щодня ходила по гриби, розпалювала піч і пила із колодязя воду. Бринза, гусянка, пакунки з дому зі звичним провіантом, книжки із-під прилавка і довгі-довгі вечори читання... Такої романтики вистачило рівно на два роки.

Та в буднях своя насолода: після повернення додому відчувала себе у звичнім для себе світі. Викладала у технікумі електронних приладів, із 1990-го року – кандидат філологічних наук, доцент кафедри іноземних мов і перекладу, викладач кафедри німецької філології Прикарпатського університету ім. В. Стефаника, а згодом – завідувач кафедри іноземних мов і перекладу Інституту історії, політології та міжнародних відносин цього ж університету. Еліксир її наснаги – студенти. "З ними не можна по-іншому. Вони завжди різні, але повсякчас варті поваги і подивування. У нас перманентно гарна молодь і цьому

хай заздять нам ті країни, у яких така молодь вже давно перевелася", – так чи схоже відгукується Марія Ткачівська про своїх студентів. Авторка багатьох навчальних посібників, наукових статей, співавторка словників та монографій. В університеті викладає з 1990 року.

У творчому доробку – поетичні збірки "Просвічені силуети", "Переповнений експрес", феєрія "День відбілює ніч", "Подарунок від динозавра", роман "Тримай мене, ковзанко", духовна поезія "Долоні до світла" ("Початок"), художні замальовки та есе німецькою мовою "Die Ukraine von A bis Z" (witzig, wüzig, interessant) – "Україна від А до Я" (весело, цікаво і з перчиком), дитячий роман "Обережно, діти!", друкується в журналах "Перевал", "Світло надії" та ін., авторка численних пісенних текстів.

Відзнаки:

- 📖 лауреат премії імені Івана Франка (2006);
- 📖 роман "Тримай мене, ковзанко" став лауреатом конкурсу "Коронація слова–2007";
- 📖 премія імені Василя Стефаника (2010);
- 📖 дипломант конкурсу "Коронація слова–2012" за дитячий роман "Обережно, діти! (або Я ледь не одружився з пилососом)";
- 📖 лауреат конкурсу "Коронація слова–2014" номінація "Пісенна лірика".

"Обережно, діти!"

Динамічна й надзвичайно цікава розповідь у романі "Обережно, діти!" ведеться від імені восьмирічного Марка, шибеника й водночас допитливої й як на свої зовсім юні літа досить цілісної й оригінальної особистості. Вже з першої сторінки авторка завойовує симпатію читача тим, що головний герой її книги мислить так, як тисячі його ровесників, і натикається на такі неподоланні проблеми у стосунках з дорослими, як і тисячі інших дітей, батьки яких принципово не беруться потурати їхнім забаганкам нібито з точку зору логіки, а насправді лише з позиції дорослої людини: хто відповідатиме за наслідки, де гарантія, що дитина справиться з узятими на себе обов'язками, навіщо зайві клопоти?! Тож маємо типову картину: "Уяви собі на сьомому поверсі собаку", – щодня тлумачить моя мама. А я уявив – і нічого...". А хто буде щодня зранку її вигулювати? Знаєш, о котрій годині треба вставати? О шостій. А о сьомій я тебе до школи добудитися не можу". До школи – це зовсім по-іншому. От якби у мене був собака, мені б зранку ніколи не хотілося спати.

Філігранне розуміння настроїв дитини, знання дитячої психології авторкою роману "Обережно, діти!" принесли належні плоди. Чого тільки вартують такі одкровення малого Марка: "Моє улюблене заняття – комп'ютер. Моя мрія – грати на комп'ютері двадцять чотири години на добу. Ну, можна виділити шість годин на сон, п'ятнадцять хвилин на туалет, п'ять з половиною хвилин на їжу й годину на телевизор". "У мене є сестра Софійка. Найбільше мене дратує те, що вона мене випередила. Народилася перша, і тепер я не можу бути їй старшим братом", "Іноді так важко бути розумним!", "Моїм вихованням

займався дід. Лесть не від народження. У мами завжди було море роботи. Так вона казала. Я ще не бачив того моря, але розумію. Що це щось таке, куди втікають на відпочинок. Поки мама з татом відпочивали, я – ріс", "Усі діти чомусь мусять ходити до школи".

Юні читачі отримують нагоду приміряти до власних стосунків із друзями стосунки його дитячого товариства, побувати разом із Марком у селі, ставати милосердним, дорослішати, співчувати, жаліти, переживати, а не тільки безтурботно веселитися та бешкетувати.

Книга Марії Ткачівської дуже цікава, весела, розповідь сприймається легко, текст читається з величезним задоволенням. Особливою знахідкою авторки став розділ "Моє народження (до і після)". Цю частину книжки варто рекомендувати майбутнім мамам. Та й узагалі, дорослим ніколи не завадить перечитувати книжки для дітей, адже й незабутній Павло Загребельний колись писав: "У дитинство ніхто не може повернутися, воно дається тільки один раз, як і саме життя, в цьому його неповторність і вічна привабливість". Заслугує похвали мова роману, вдалі діалоги, кумедні ситуації. Тож на завершення скажу, що роман Марії Ткачівської "Обережно, діти!" цілком заслуговує премії і широкого розголосу, адже щоб твір прочитали юні читачі, про його існування обов'язково мусять знати дорослі.

"Тримай мене, ковзанко"

Жіночими романами читача не здивуєш. Роман Марії Ткачівської не випадає з цього "сурйозного" ряду, а, навпаки, додає ваги такому "легковажному" жанрові, яким є "жіночий роман".

Ти коли-небудь опинявся на ковзанці? Тоді ти знаєш, що таке "триматися за повітря". Спочатку незвично. Далі при звичаєшся і вчишся бути оптимістом. Книжка легко, цікаво і небуденно описує долю Соломії Сливоцької, нога якої опинилася на ковзанці.

Звичайно, у Марії Ткачівської не про фігурне катання, а про життєві піруети, бо кожен із нас перебуває на власній ковзанці. В основі сюжету доля дівчини Соломії, у якої померла найближча їй людина – бабуся, мати відмовилася від неї, і Соломія сама в цьому "найдикішому зі світів". Невдале заміжжя, відсутність дітей, глевкий заробітчаний хліб по Італіях та Іспаніях... А завершується за правилами жанру. Як резюмує авторка: "Тільки той вартий щастя, хто вміє його втримати!"

Сюжет динамічний, виклад легкий, мова прекрасна. Можливо, є деякі "натяжки" психологічні – надто вже альтруїстична натура ця Соломія, майже анахронізм на тлі теперішніх агресивних амазонок, якими здебільшого є сучасні жінки чи якими вони себе репрезентують...

У тканину роману вплетено щоденникові записи Соломіїної бабусі, її міркування, листи... Такі мудрі, повчальні: "Розпач – це слабкість! Випрями плечі, підведи голову"; "Коли тобі погано – зроби нову зачіску, нафарбуйся, вдягнися в те, що найбільше любиш, і виходь у місто. Пройдися сквером, випий горнятко кави і купи нову блузку. Ти помітиш, як прибуватиме сила"; "Я

завжди мріяла, щоб моє життя було кращим. Я знала, бути разом – неважко. Важко тоді, коли один хтось переходить на інший бік вулиці...". Нехай шановні жінки самі вилущують афоризми життєвої мудрості з тексту роману, хоча вилущувати, власне, і не потрібно. Варто лише розгорнути книжку й почати читати. Бо роман задумано як гарну казку. А в казці є перешкоди, і щасливий фінал.

Марія Ткачівська дотримала всіх правил жанру й написала роман про жіночу мрію. Правду кажучи, "Ковзанку" можуть читати й чоловіки. Це міг би бути й добротний сценарій для українського кіносеріалу. Поки що це мрія. Але наші мрії можуть збуватися. У цьому переконує Марія Ткачівська. Я не маю підстав їй не довіряти.

Список літератури

Баран Є. Про що мовчить ковзанка? / Є. Баран // Літературна Україна. – 2010. – 17 черв. – С. 4.

Брухаль Г. Коронована тричі / Г. Брухаль // Голос України. – 2014. – 20 черв. – С. 17.

Обережно діти! Ткачівська Марія [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://vsiknygy.com.ua>.

Слоньовська О. Про малих дітей, дорослих людей і... не тільки : відгук про роман М. Ткачівської "Обережно, діти!" / О. Слоньовська // Українська мова і література в школах України. – 2014. – № 1. – С. 65-66.

Ткачівська Марія. Обережно, діти! : роман / Марія Ткачівська. – Харків : Клуб Сімейного Дозвілля, 2013. – 240 с. : іл. : тв. - (Коронація слова–2012).

Ткачівська Марія Романівна [Електронний ресурс] // Вікіпедія : вільна енциклопедія : [веб-сайт]. – Електрон. дані. – Режим доступу : <http://uk.wikipedia.org/wiki>.

Якимчук Л. Чому "Червона Шапочка" стала немодною : [про гендерні ігри в сучасній українській дитячій літературі] / Л. Якимчук // День. – 2014. – 10-11 січ. – С. 23.

ТРОЯН МАРИНА

Троян Марина Максимівна народилася 10 липня 1984 року в м. Золотоноша Черкаської області. Марина почала літературну кар'єру з перемоги у всеукраїнському літературному конкурсі "Вірю в майбутнє твоє, Україно". А вже 2012 року вона вирішила спробувати сили у великій літературі, і на неї, безумовно, чекав успіх. За дебютний роман Марина Троян здобула Міжнародну премію імені Олеся Гончара.

Закінчила Національну юридичну академію України імені Ярослава Мудрого з відзнакою, за спеціальністю юрист. З 2006 року працює в органах прокуратури.

Хобі: читання цікавих книжок, писання цікавих книжок, малювання.

Відзнаки:

- 📖 міжнародна українсько-німецька премія ім. Олеся Гончара у 2012 році за роман "Збій";
- 📖 друга премія в номінації "Романи" за твір "Обліковець" в літературному конкурсі "Коронація слова–2013".

Улюблена цитата: *"Бери вершину і матимеш середину"* (Григорій Сковорода).

На питання: Чому вирішили змагатись у конкурсі "Коронація слова"? Марина відповідає: "Бо якщо вже писати – то вчитися, хоч кров з носа, писати добре. А на якомусь етапі вивести свої творіння між люди – щоб подивитися, чи туди йдеш. "Коронація слова", крім того, що це пошук підтримки і підбадьорення для молодого письменника, для мене є ще перевіркою достатності рівня зусиль у цій науці".

- Хто підштовхнув Вас до творення романів, пісенної лірики, кіносценаріїв чи п'єс?

- Особисто – ніхто. Ніхто навіть не знав, що я пишу перший роман, доки його не було завершено. Підштовхнули опосередковано – усі видатні письменники, твори яких пройшли через душу і залишили там слід. Хочеться колись і собі спромогтися на щось вартісне, що залишить слід.

"Обліковець"

Про що книга і чи варто її читати? В центрі – історія двох дівчат – Міли і Лейли. Ну і звичайно – постать нематеріального обліковця. Виявляється, кожна людина отримує ЙОГО, коли їй виповнюється вісімнадцять. А хто такі ті обліковці, ким вони були при житті та чи жили вони взагалі, читач дізнається наприкінці твору. Ким він був не пам'ятає і сам обліковець. Бо у них немає навіть імен, тільки порядкові номери.

Цей роман без солодкого хепі-енду. Хтось опиняється на межі і згодом помирає, хтось, спокутує провину, хтось їде далеко, хтось через страх залишається. А знайомство на цвинтарі, можливо, стало початком нових стосунків.

Твір, про людей, які вчилися любити. З цього роману вийшло б прекрасне оповідання чи навіть новела. Є дуже довершені штрихи, якби тільки відсікти усе зайве. Або навпаки – зробити "глибшим" образ обліковця, додати деталь і сенсу до "того" його світу. Та в цілому роман заслуговує бути прочитаним, бо є у ньому щось ледь вловиме, що грає на струнах душі і дає терпке усвідомлення законів життя і смерті.

Кожна людина, з якою ми перетинаємося у коридорах життя або кімнатах для сну і неспання, щось нам дає і щось у нас забирає. Ми вчимося бути собою і одночасно творимо нових себе. Ми такі, якими дозволяємо собі бути. Але є ще ті, бути (жити) яким не дозволили взагалі. У романі Марини Троян "Обліковець" відчувається терпкий присмак ненародженого життя і гіркота життя змарнованого. Але залишається надія, що хтось таки навчився любити.

Кожна людина має власного обліковця, хіба що не може його побачити, адже він... нематеріальний. Він як янгол-охоронець, тільки йому суворо заборонено втручатися у життя опікання. Обліковець сам обирає людину, за якою спостерігатиме. Але чи свідомо він робить цей вибір? Чи, може, щось залишилось у минулому житті, підказує йому, кого обрати? І що станеться, коли обліковець вирішить допомогти своєму опікуну?

Список літератури

Обліковець. Марина Троян [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://vsiknygy.com.ua>.

Троян Марина [Електронний ресурс] // Вікіпедія : вільна енциклопедія : [веб-сайт]. – Електрон. дані. – Режим доступу : <http://uk.wikipedia.org/wik>

Троян Марина. Обліковець : роман / М. Троян. – Харків : Книжковий Клуб "Клуб Сімейного Дозвілля", 2014. – 272 с.

ШЕВЧЕНКО НАТАЛКА

Наталія Миколаївна Шевченко народилася 18 вересня 1973 року в Києві. Писати почала з 14 років, і, звісно, вірші. 1993 року закінчила Київський технікум готельного господарства. Має диплом з відзнакою за спеціальністю "книгознавство". Книги Наталка обожає, і справді знає про них дуже багато. 2003 року, завдяки конкурсу "Коронація Слова", в Наталчиному житті сталися відразу дві знакові події. Було надруковано її перший роман – "Містичний вальс", і вона познайомилася з дуже обдарованим письменником та художником Олександром Шевченком, за якого вийшла заміж у 2006 році. На той час, окрім романтичного фентезі "Містичний вальс", завдяки тій-таки "Коронації слова", побачили світ ще два Наталчиних романи – іронічний жіночий детектив "Учора і завжди" та психологічна драма з елементами містики "Янголи, що підкрадаються". А 2007 року спільний роман подружжя Шевченків "Бранці мороку" об'єднав не лише творчі зусилля пари, але й їхні літературні уподобання (Сашко дуже любить романи жахів, а Наталка, хоча й читає книги усіх жанрів без винятку, усе ж більше тяжіє до романтики) посів третє місце на конкурсі "Коронація слова", і вийшов друком у видавництві Фоліо. Від того ж видавництва подружжя отримало прізвисько "український Стівен Кінг". Наталка цьому не вельми рада і повністю погоджується з Сашком, котрий каже, що мріяв би почути таке порівняння хіба що від самого Кінга.

Наступний спільний твір подружжя, данина кіножанру джіалло – роман "Кривава осінь в місті Лева або Джіалло по-львівськи", також переміг на "Коронації слова". Наразі закінчено третій роман Шевченків "Оксамитовий перевертень", і ще два спільні проекти у розробці. Для видавництва "Грані-Т" подружжя написало книгу із серії "Життя видатних дітей", і працює над

кількома дитячими детективами. Паралельно, також у співавторстві, але вже з Ларисою Чагровською, Наталка пише для серії "Жіночий любовний роман" під псевдонімом Наталка Смотрич. Уже вийшло дві книги – "Паризьке кохання" та "Афера на віллі". Третя книга в роботі.

Хобі авторки – написання своїх творів, читання чужих романів, якісна українська музика, спілкування та хороше кіно, яким вона "заразилася" від свого чоловіка.

Улюблений письменник – О'Генрі. Улюблений поет – Олександр Олесь. Життєве кредо: "Ніколи не здавайся!". Улюблені домашні тварини – всі. А про письменництво Наталка говорить так: "Це покликання і стан душі водночас. Я люблю плести мереживо зі слів. Це так захопливо. Це приносить мені втіху. Я люблю своїх читачів, і читачів взагалі, незалежно від того, читають вони Кафку чи Макбейна, Коельо чи Андруховича, Маргарет Мітчелл чи Джеймса Джойса. Я мрію про ті часи, коли в українській літературі книжка інтелектуальна і книжка масова не будуть протиставлятися одна одній і не будуть підмінитися одна одною. Я мрію про літературу, яка поєднає у собі легкість викладу, яскравість художніх образів, соковиту насиченість мови та романтичну піднесеність. Я хочу, щоб усі наші письменники любили свого читача і творили з думкою про нього".

Відзнаки:

- дипломант конкурсу "Коронація слова–2003" за роман "Учора і завжди";
- дипломант конкурсу "Коронація слова–2004" за роман "Янголи, що підкрадаються";
- третє місце на конкурсі "Коронація слова–2007" в номінації "Романи" за твір "Бранці мороку";
- дипломант конкурсу "Коронація слова–2008" за роман "Кривава осінь у місті Лева";
- третя премія в номінації "Кіносценарії" за роман "Страхомора" в літературному конкурсі "Коронація слова–2009";
- дипломант конкурсу "Коронація слова–2009" разом з чоловіком за роман "Правила мінус – Олександр Жовта Деменція";
- відзнака в номінації "Романи" "За кращий соціальний твір" літературного конкурсу "Коронація слова–2013", роман "Подвійні міражі";
- Наталка Шевченко – Член Національної Спілки письменників України.

"Бранці мороку"

Автори змогли створити гострий і динамічний сюжет, змусити читача до сильних переживань і великого напруження уваги. В "Бранцях мороку" немає зайвого тексту: недоречних роздумів, діалогів чи описів, лише оголене хитросплетіння подій. Жах проникає на сторінки книги непомітно, через невеликі деталі, щоб потім потужно вибухнути – вже, так би мовити, всередині читацької уяви. Це нагнітає атмосферу й примушує читати сторінку за сторінкою, не відриваючись.

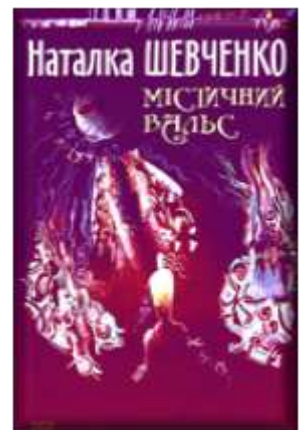
Омріяний головною героїнею книги Аліною будинок дістається подружжю досить легко. Дешевий, великий, затишний, далеко від цивілізації – такий, яким його вимальовувала фантазія жінки. Але будинок вже кілька років стоїть порожнім, загадково зникли його попередні власники, також дивно, що з того часу до будинку не навідувалися незвані гості і він залишився цілим та неушкодженим. Підозріле дзеркало, знайдене Аліною, спочатку тонко натякає дивним обрамленням, суперечністю з естетичними смаками нової господині, що це не просто собі дзеркало. Але ж де їй було знати, що його використовують сили зла – для спілкування із навколишнім світом?

Перед тим, як скінчиться книжка, читач має нагоду кілька разів зітхнути з полегшенням, щоб потім знову вжахнутися від нової несподіваної події.

"Бранці мороку" – хороша розважальна література в жанрі хоррор. Вона цілком заслуговує місця на полиці поціновувачі легкої та якісної літератури.

"Містичний вальс"

Роман "Містичний вальс" – захоплююча розповідь про пригоди молодої самотньої жінки, яка вирішила відсвяткувати Різдво у Львові. Містичне місто Лева відкриває їй шлях до потойбічної країни, з дивними, як на сьогодні, законами, і кодексом честі, який безжально віднімає у неї щойно віднайдене кохання, і розбиває ледь-ледь вилікуване серце. Ця подорож в інший вимір – поєднання того, чого бути не може, з тим, чого бути не повинно, це – одвічна суперечка справжнього з наносним, це – битва між обов'язком і бажанням, битва, у якій перемагає людська душа, бо вона – безсмертна."

"Учора і завжди"

Молода киянка Рогніда Святко отримує у спадок замський будинок і переселяється до села з ідилічною назвою Щасливе. Однак у цій мальовничій місцині, такому собі сільському раю, вирують серйозні пристрасті, кояться загадкові вбивства. Після загибелі подруг Рогніди стає цілком очевидно, що наступною жертвою може стати вона сама. То ж найголовніше для неї тепер – вижити. Перемогти у боротьбі з невідомим ворогом та захистити свою любов і віднайдене відчуття рідного дому від смертельної небезпеки.

Суміш детективу і любовного роману – явище в літературі не нове, проте стабільно популярне. І доки поважні критики палко сперечаються, а чи література це взагалі, шанувальники жанрів-асорті продовжують зачитуватися ліричними, іронічними та політичними детективами, отримуючи від цього чимале задоволення.

"Янголи, що підкрадаються"

Літературний дебют київської письменниці Наталки Шевченко (Очкур) відбувся 2003 року. Її перу належать роман-фентезі "Містичний вальс" та іронічний детектив "Учора і завжди". Психологічна драма з елементами детективу "Янголи, що підкрадаються" 2005 року потрапила в десятку кращих романів конкурсу "Коронація слова". Коли з'являєшся на світ небажаною і рідна мати дає тобі ім'я Неждана, не варто сподіватися, що життя приготувало для тебе шлях, уквітчаний трояндами. У п'ятнадця-

тирічному віці головна героїня роману опиняється на вулиці без житла, освіти, професії, з немовлям на руках. Але сліпий випадок не завжди буває безжальним. Зустріч із справжнім детективом змінює життя дівчини, втягує у вир запутаного кримінального розслідування, від успішності якого залежать долі і життя багатьох людей. А головним призом в запеклій боротьбі зі злом стає справжнє кохання.

"Кривава осінь у місті Лева"

Довгий чорний плащ, лезо сокири, "беретга", труп у багажнику та привабливі жертви, яким бракує очей і сердець. Жанр джіалло, що в перекладі з італійської означає "жовтий", здобув своє ім'я з жовтих обкладинок кримінальних романів, що друкувались у м'якій палітурці в Італії в 1930-х роках. Вони й породили той особливий кіножанр, який досяг шаленого успіху в другій половині ХХ сторіччя в кінострічках видатних італійських режисерів.

Відтепер і українські читачі можуть насолодитися усією принадністю джіалло. У романі літературного подружжя Наталки та Олександра Шевченків витримані всі канони жанру – в ньому є і карколомна

детективна інтрига, і сумнозвісний вбивця на прізвисько Окозбирач, і сюрреалістичні картини його жорстоких вбивств, божевільня, безумні гонитви, а ще — загадкові вулички стародавнього Львова...

"Подвійні міражі"

Це роман про те, що доля іноді може подарувати людині другий шанс, про розплату за скоєні страшні злочини і спокуту за вчинені таємні гріхи, про те, що хвилює кожного і приховане на споді його душі та серця. Роман, від якого неможливо відірватися, а відчуття причетності до подій таке реальне, що якоїсь миті опиняєшся в епіцентрі яскравого та моторошного дійства, а ще за мить разом із героями книги цілком поринаєш у світ людських пристрастей, провин і гріхів.

Коли тобі випадає можливість змінити своє життя — це везіння чи прокляття? Семеро пасажирів одного автобусу занурені кожен у власні невеселі думки. Вони й гадки не мають, що опинились разом не випадково. Відтепер доля незнайомців — перетворитися на шахові фігури у якійсь незбагненній і моторошній грі. І вони мають зробити вибір, від якого залежатиме їхнє майбутнє...

Список літератури

Бранці мороку Наталки та Олександра Шевченка [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.livelib.ru>.

Чи слід боятися "Других шансів?" Наталка Шевченко. Подвійні міражі [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://vsiknygy.net.ua>.

Шевченко Наталка [Електронний ресурс] // Вікіпедія : вільна енциклопедія : [веб-сайт]. – Електрон. дані. – Режим доступу : <http://uk.wikipedia.org/wiki>.

"Янголи, що підкрадаються" Наталки Шевченко [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://sumna.com>.

Шевченко Наталка. Оксамитовий перевертень : роман / Наталка Шевченко, Олександр Шевченко. – Харків : Гімназія, 2002. – 249 с.

Шевченко Наталка. Подвійні міражі : роман / Наталка Шевченко. – Харків : Клуб Сімейного Дозвілля, 2013. – 272 с.

ЦИТАТИ

"Коронація слова" створює для вас нову хвилю української літератури – яскраву, різножанрову, захопливу, – яка є дзеркалом сьогодення і скарбом для майбутніх поколінь".

Тетяна та Юрій Логуші,
засновники проекту

"Бути сильним – це як бути леді. Якщо ви мусите доводити це іншим, це не так".

Маргарет Тетчер

"Якщо хочеш писати про жінку, вмочи перо в райдугу і струси пил з крил метелика"

Дені Дідро

"Всі протилежності сходяться в серці жінки"

Вольтер

"Тільки жінка може тимчасово зупинити час"

Юзеф Булатович

Для заміток

Науково-виробниче видання

"Феномен жіночої прози"

Біобібліографічний покажчик

ВИП. 2

Укладач: *Пошибайло Ольга Василівна*
Редактор *С. В. Сичова*
Комп'ютерна верстка *В. Ф. Походун*
Відповідальна за випуск *І. В. Балибіна*

Підписано до друку 12.12.2014. 34 стор. Тираж 5 прим.
Обласна бібліотека для юнацтва імені Олеся Гончара
36038, м. Полтава. вул. Енгельса, 25а

<http://libgonchar.org> E-mail: pobugonchara@ukr.net

Феномен

жіночої прози